

FERN
DROMME

MANFRED
CHRISTIANSEN

Manfred Christiansen

Jerndrømme

Hele sit liv havde Piet Jarnosh levet med ankomsten af kuglen. De kaldte den Dragon Ball, fordi den så ud til at komme styrtende fra stjernebilledet Dragen. Den var ikke mere end 100 km i diameter og blank som et spejl, hvilket havde gjort den svær at opdage, men stor nok til at forvolde stor skade skulle den ramle ind i jorden. Videnskabsmænd og -kvinder havde derfor iagttaget og målt den interplanetariske gæst igennem en menneskealder. Ud fra spektralanalysen og dens kurs, beregnede man dens alder til at være flere milliarder år, og dens grundsubstans til at være metal. Mest jern. De måtte opfinde en ny typebetegnelse inden for X-gruppen af asteroider, idet dens albedo på grund af den spejlblanke overflade var noget nyt i asteroidesammenhæng. Alle var enige om at den ikke ville ramme jorden, for det ville kræve en omfattende kursændring, hvilket en løbsk asteroide uden udefrakommende kraft ikke ville være i stand til. Efter et kort besøg i solsystemet ville den styrte videre mod andre solsystemer. På et eller andet tidspunkt ville den nok ramle ind i en sol eller en planet, selvom risikoen herfor, i mangel af bedre ord, var astronomisk.

Men ingen kunne blive enige om hvorvidt den ville strejfe solen, eller blot passere igennem vores solsystem. Det var som om

Dragon Ball med fuldt overlæg havde unddraget sig videnskabelige granskninger ved hele tiden at byde på nye mysterier. Og da de varslede solstormen som følge af en mulig kollision med solen, kunne ingen fremskrive nogen sikre prognoser. Efter mere end et halvt århundrede med videnskabens skiftende varsler og afblæsninger af alarmer, var mange blevet flegmatiske, og de fleste agtede derfor at fortsætte som om intet ville hænde når tiden var inde.

Selvfølgelig var der andre mere eksotiske teorier om Dragon Balls oprindelse og mission. Der var dem der mente at kuglen i virkeligheden var et rumskib med en invasionsstyrke, der ville besætte jorden og plyndre den for råstoffer, og at verdensregeringen holdt sandheden skjult for menneskene fordi der alligevel ikke var noget de kunne stille op. Så var der dem der troede at det var Gud, der på sin vej igennem Mælkevejen ville aflægge vores syge jord et tiltrængt besøg.

Piet Jarnosh derimod havde været alt andet end flegmatisk, konspiratorisk eller religiøs omkring Dragon Balls ankomst. Siden han var ni havde han forberedt sig på øjeblikket når Dragon Ball og solen ville være nærmest hinanden, og han havde derfor uddannet sig så han kunne få det fulde udbytte af denne enestående kosmiske begivenhed. Han havde faktisk glædet sig til det, og håbede ligefrem at solen og kuglen ville støde sammen og udløse et interplanetarisk festfyrværkeri.

Piet var blevet ingeniør ved Princeton Universitet med plasmafysik som speciale, for han var praktiker og ikke teoretiker. På dagen for kollisionen arbejde han i et laboratorium et par kilometer under Alperne i nærheden af Cern, for at måle neutrinoer og kosmisk stråling som følge af sammenstødet.

Da det stod klart at kollisionen med solen var uafvendelig, havde den øverste videnskabelige myndighed rådet folk til at opholde sig indendøre. Sammenstødet ville med al sandsynlighed udløse en solstorm, og ingen kunne med sikkerhed afgøre hvilke øvrige konsekvenser det ville have. Så da Pubberne i London ved frokosttid havde åbnet deres døre til "happy hide out hour", Barcelonas restauranter serverede "tapas apocalípticas" og Berlins mange Imbiss tilbød "Currywurst mit Katastrophensalat", ramte

dragens ånde. En blanding af 1,5 million grader varmt brint- og helium-3-plasma og en milliard tons flydende jern fra Dragon Ball blev spyet ud over Jordens dagside. Den største del af landmasserne blev øjeblikkeligt forbrændt og overtrukket med en rødglødende glasur af jern. Godt halvdelen af atmosfæren og samtlige satellitter på solsiden blev blæst ud i rummet, og en flere hundrede meter høj tsunami skvulpede over Stillehavet på Jordens natside og gjorde det af med resten.

Der hvor Piet Jarnosh befandt sig, under det kilometertykke lag af en milliard tons granit, lød Jordens undergang som en fjern torden, og alt vibrerede da den dødbringende kosmiske sky ramte Jorden. Øjeblikkeligt blev alle forbindelser til overfladen afbrudt. "Det kan ikke være godt," havde den ledende astrofysiker sagt.

Og han skulle få ret. Der fulgte en tid med depression og afmagt og på etårsdagen begik han selvmord. I afskedsbrevet stod bare: Hvad nytter det?

Derefter tog Piet føringen.

#

Nu 14 år senere ser han ud ad køøjet på det interimistiske rumskib, Phoenix II, og betragter den svedne side af Jorden. Om nogle minutter vil Arken dukke op til højre i køøjet, og autopiloten vil koble Phoenix II og Arken sammen.

Med sig på Phoenix II har Piet en håndfuld ingeniører, som skal overvåge en sværm byggeroboter der konstruerer apteringen i Arkens skrog.

Selvom Phoenix II er nyere og har de forbedringer, der manglede på den originale Phoenix, er hun ikke lige så medgørlig. Hun er nærmest stædig. Ikke kun hendes indbyggede AI, også hendes styringsapparat.

Jorden glider langsomt forbi køøjet og ligner et kludetæppe i røde nuancer. Lige nu befinder de sig nær ækvator over det afrikanske fastland. Enkelte steder ser han grønne pletter, hvor biologisk stædighed har slået rødder i den rustne skorpe, og der er kommet flere grønne pletter på det seneste. Alligevel er livets fremtid på Jorden dømt til at visne.

Indtil nu har de registreret 49.631 overlevende. Hovedsageligt nogle der befandt sig under jorden. Således er ni ud af ti overlevende minearbejdere. Denne menneskehedens sølle rest lever i et par hundrede lejre på de større øer, der stadig byder på en smule frugtbar jord i Stillehavsregionen.

Ud over at være blevet forsynet med en metallisk forsegling, blev Jorden også beriget med et ukendt antal minimåner af jern i jordnære kaotiske omløbsbaner. Disse drabanter viste sig at være en uvurderlig kilde til byggemateriale for Arken. Disse metallsaltlitter er af en sådan sammensætning og beskaffenhed, at byggeroboterne kan forarbejde metallet fra dem direkte til plader, skruer, møtrikker eller hvad de nu skulle stå og mangle. Metallet er beriget med andre grundstoffer i et nærmest perfekt mængdeforhold, og har dertil en besynderlig egenskab som man kun kender fra vand. Jernet er stadig flydende ved lave temperaturer så man kan forme det, og størkner øjeblikkeligt når man giver det et kuldechok. Herefter har det en krystallisk struktur som er hårdere end stål, men er stadig elastisk nok så det ikke splintrer ved belastning. Det ideelle byggemateriale i rummet. Det var samme egenskab som forhindrede at kuglen brast i en milliard stumper under kollisionen med solen, så katastrofen der overgik jorden ville være undgået, havde deres materialeekspert Edgar Hansson slået fast.

”Intet er så skidt at det ikke er godt for noget” havde Piet sagt.

Det samme intet havde dog været katastrofalt for livet på Jorden.

Ingen havde forestillet sig, at livsvilkårene kunne ændre sig så grundlæggende på så kort tid. Og der er ingen bedring i sigte. Tværtimod. Selvom det lavere partielle gastryk frigav gasser fra havvandet, var det ikke nok til at udligne tabet af cirka halvdelen af atmosfæren. Temperaturen faldt med godt 15 grader og falder stadig mere, fordi is hastigt samler sig i de arktiske områder. Atmosfæren beskytter heller ikke længere mod hverken UV eller kosmisk stråling, og det er kun et spørgsmål om tid, før såvel planter som dyr tager alvorlig skade.

Det er kun de få der ved om disse dystre prognoser. Rent faktisk vil basen på Mars med få modifikationer på længere sigt kun-

ne brødføde flere mennesker end hele Jorden i sin nuværende tilstand. Stationen på Mars fungerer til gengæld upåklageligt, og ernærer for tiden en gruppe på 50 med rigeligt overskud og tydeligvis også uden støtte fra Jorden de seneste 14 år. Terra-formingen er godt på vej, også godt hjulpet af katastrofen på Jorden, idet selvforsyning er af yderste vigtighed. Det er dog stadig ikke muligt at opholde sig udendørs på Mars uden iltapparat, men planter vokser fantastisk godt når bare man opvarmer marsen en lille smule (marsboerne mener at det vil være misvisende at kalde det forhåndenværende vækstunderlag for 'jord'), for marsen er fyldt til randen med vigtige mineraler. Nu han tænker over det: Marsboerne har stadig ikke indvilliget i, at en gruppe på 500 flygtninge bosætter sig på Mars. Hvad kan de også stille op imod det?

Arken driver langsomt ind i synsfeltet og Phoenix II's kurskorrektioner forplanter sig knirkende i hele skroget. Et hav af byggeroboter pusler rundt på Arkens ydre skal som myrer på en tue og manøvrerer moduler, afdækningsplader og elektriske installationer på plads. De i alt seks ringe med beboelse er anbragt som flader på en terning og roterer allerede om deres akser som en sindsygt Rubiks-terning. Om relativ kort tid vil 500 mennesker kunne begynde rejsen mod deres nye hjem.

500.

Der er langt til de knap 50.000 overlevende. En ud af hundrede kan komme med. Og det er på tide at de kommer af sted, for UV-indstrålingen har allerede steriliseret halvdelen af de overlevende på Jorden.

Piet svæver gennem en smal korridor mod forbindelsesskakten til Arken. Oprindeligt hed Arken Chris Hadfields Junction. Den lå i skyggen af Jorden, da soludbruddet ramte. CHJ kunne huse en besætning på knap 200, men havde på det tidspunkt kun haft en nødbesætning på 15 mand på grund af fare for ekstremt rumvejr. Da de nåede op til rumstationen for et par år siden, var den tom. Ingen overlevende, men heller ingen lig. En af sektionerne så ud til at være blevet bombarderet med Dragon Balls yngel og var smeltet sammen til en uformelig klump. På stationen manglede en af redningskapslerne, og ifølge logbogen havde 7 mand forsøgt at nå ned på Jorden. Ingen af de registrerede 49.631 overlevende var

fra Chris Hadfields Junction. Der var ingen spor efter de sidste 8 besætningsmedlemmer, selvom der i stationens lager stadig var rationer nok til adskillige år, når de nu kun havde været otte tilbage.

Desværre, for arbejdet ville være noget lettere med uddannede astronauter. CHJ's grundstruktur var trods mishandlingen i god stand, så de havde noget at bygge videre på. I begyndelsen gik meget af tiden med at finde ud af stationens funktioner, og det ville have været rart med lidt hjælp fra en astronaut.

Lemmen for enden af Jeffries-røret står åben, og da Piet glider gennem åbningen kan han fornemme den svimlende rotation af beboelsesmodulet. Derefter glider han ned ad skakten til den ydre ring. Det føles godt at fornemme en fast grund under fødderne igen, selvom dette roterende metalrør der hos nyankomne fremkalder kvalme, er en sølle erstatning for den ægte vare på jorden.

Piet går langs den ydre ring og betragter interesseret fremskridtene siden sidst. Indretningen af beboelsesmodulet er på nuværende tidspunkt stadig interimistisk, og mange steder er der fri adgang til installationen bag panelerne, men de nærmer sig færdiggørelsen. Et eller andet sted i centeraksen over ham, hænger en dråbe med 40 tons flydende jern fra Dragon Ball klar til at blive forarbejdet til emner. Holdet som Piet medbragte er allerede begyndt at sluse byggeroboter ind i skroget for at programmere dem med plantegninger af indretningen de skal bygge.

Edgar Hansson sidder ved sit skrivebord. Bordpladen er overstrøet med et udvalg af elementer, fremstillet af Dragon Ball-jern. Han er blegere end han plejer at være, hvilket nok skyldes arbejdsvilkårene og fraværet af naturligt sollys. Et større problem har trængt sig på og kostet Edgar en del nattesøvn.

"Noget nyt?" spørger Piet.

Edgar ser over brillekanten. "Næh," siger han og tager sine briller af. "Eneste tilfælde i den tid vi har arbejdet med det her kvasi-likvide polymorfe jern, og jeg kan ikke forklare hvorfor denne skide skrue absolut skulle lide af spontan metaltræthed. Som om den var blevet flydende igen."

"Hmm. Vi kan ikke gøre andet end at teste videre, og fortsætte med konstruktionen," siger Piet og trækker på skulderne. "Om

godt tre måneder har vi en uge med et window of opportunity. Derefter så går der to år før vi igen har Mars nogenlunde i nærheden.” Disse små tekniske forhindringer forekommer ham dog noget mere overkommelige end udfordringen med at udvælge de femhundrede der skal med til Mars. En udfordring som ikke bliver gjort nemmere af at de 23 der allerede er selvskrævne som udvalgte. Hver har deres egne kriterier for egnethed som i ikke så få tilfælde omfatter deres personlige slægtninge, venner og bekendte.

Det sidste Piet kan bruge er nepotisme. Det er slemt nok at Arkens doktor, Jessica Lang, har fundet sin vej til teamet via indflydelsestrige forbindelser.

”Hvad med drivraketterne?” spørger Piet og betragter samlingen af dele på bordet. Han ved, at en af dem er den keramiske skruemuffe fra trykventilen for brændstoftilførslen på de modificerede styreraketter fra de overlevende kommunikationssatellitter, som ikke vil kunne holde til det øgede plasmtryk for en rejse til Mars.

Edgar samler en ring op fra sin samling af dele. ”Også her er løsningen jernet fra det ydre rum. Så utroligt det end lyder; jo mere vi belaster det, des bedre holder det.” Han fnyser, ”jeg ved sgu stadig ikke, hvad det er. Det ser ud som almindeligt jern, lugter som jern, smager som jern, og har spor af ikke usædvanlige andre grundstoffer. Men det opfører sig slet ikke som jern. Det kan være kosmisk stråling, eller et eller andet kvantemekanisk pis jeg ikke ved nok om. Egenskaberne er bare heldigvis perfekte til vores formål. Og jeg ville være ovenud lykkelig, havde det ikke været for den skide skrue. Bare det hele ikke pludselig braser sammen omkring os. Kan vi ikke vente to år indtil alt er gennemtestet?”

”Vi har desværre ikke noget valg. Selvforsyningen på Jorden er ved at være ved vejs ende, for vores evner indenfor landbrug under de ændrede forhold er mildt sagt elendige. Vi kan bare være glade for at noget gror,” siger Piet og ser ud af et køje. Jordens skive driver langsomt forbi bag det pansrede glas, og fornemmelsen af rotationen gør ham svimmel. ”I øvrigt går der rygter om at vores projekt heroppe kun har et begrænset antal pladser. Enkelte er begyndt at blive urolige. Jeg ved ikke hvem der

har lækket informationer om vores program, men urolighederne dernede er nogle steder ved at udvikle sig til regulære borgerkrige.”

”Vil det sige at vores forsyninger til rejsen er i fare?” spørger Edgar.

”Nej. De skulle være sikret, medmindre vores hemmelighed spreder sig yderligere.” svarer Piet.

”Det er også rigtigt,” siger Edgar henkastet, men det er tydeligt, at han ikke har den fjerneste ide. Det undrer Piet, at Edgar åbenbart slet ikke har læst de egentlige rapporter. På den anden side er arbejdet med konstruktionen af Arken på rekordtid en gigantisk udfordring, som har krævet Edgars fulde opmærksomhed.

”Lige nu er en transport på vej med den første forsendelse, og de næste to måneder vil der komme en transport to gange om ugen,” tilføjer Piet for at give Edgar bare et minimum af de informationer han allerede burde kende.

Bare to måneder. Det hele forekommer Piet vrangvendt: At Mars pludselig skulle være tilflugtssted for klimaflytninge fra Jorden. Edgar har igen fordybet sig i dataene på sin tablet, og Piet tvivler på om han overhovedet har registreret hvad han lige sagde.

”Du holder mig informeret,” siger Piet. Edgar nikker fraværende.

#

450 af de udvalgte bor på en ø i nærheden af Tahiti, i et forhenværende ferieresort i Fransk Polynesien. En af de få store atoller i Stillehavet der ikke blev skyllet væk af tsunamien. 200 mænd, 200 kvinder og 50 børn. Officielt har de ingen viden om, hvad der venter dem, men næsten alle har hørt om projektet og Piet fornemmer en blanding af lettelse og skyldfølelse blandt de udvalgte.

Opgaven med at udvælge kandidater endte med at blive en lodtrækning for størsteparten. Kun 86 blev håndplukket, med udgangspunkt i deres specialviden, praktiske færdigheder og alder. Resten blev grovsorteret efter alder før lodtrækningen. Hvis det var gået efter Piets hoved var alle blevet håndplukket, men et

selvbestaltet råd blandt dem han selv havde udvalgt, var af en anden mening. Piet bøjedede sig, for konsekvensen ville være at han selv ville blive efterladt på Jorden, hvis han ikke fulgte rådets anbefalinger.

Hvad ved de?

Raketterne der skal bringe de udvalgte op til Arken er 60 ombyggede indiske interkontinentale raketter med afmonterede fusionssprænghoveder, som hver vil kunne fragte 8 passagerer ud i samme omløbsbane som Arken. De på raketten eftermonterede passagermoduler, som er ombyggede gasbeholdere, vil senere indgå i Arkens konstruktion som lastrum for forsyningerne, som inden passagererne kommer opbevares i beboelsessektionerne. Raketterne står startklar i de underjordiske startramper.

Hvorfor Indien overhovedet var i besiddelse af masseødelæggelsesvåben, er nu blot et akademisk spørgsmål. Piet gætter på utilfredshed med verdensregeringens håndtering af problemerne med det indiske selvstyre. Deres eksistens kom for dagen da én af de overlevende, Sanjay Kumar, en aldrende indisk atomforsker, havde fortalt om raketterne. Han arbejdede på dem i det underjordiske system af tunneler og affyringsramper, mens soludbruddet stod på. Og lige som Sanjay, overlevede disse dommedagsvåben ironisk nok uskadt Jordens undergang.

”Intet er så skidt, at det ikke er godt for noget,” havde Piet sagt igen.

Han har selv indrettet sig et kontor ved siden af Edgar, og ser på den evigt roterende udsigt mod Jorden. Hver eneste af de 500 udvalgte har fået tildelt en opgave, så puslespillet i sidste ende kommer til at gå op. Selv hvis uheld skulle forhindre nogen i at nå arken, er opgaverne både under rejsen og sidenhen på Mars fordelt på en sådan måde, at ingen er uundværlig. Selv ikke Piet.

”Papeete kalder Arken,” skratter det ud af headset’et der ligger på bordet.

Piet tager headset’et på og tænder for displayet. ”Arken her,” svarer han. Protokollen for kommunikationen er sådan set ligegyldig, da der kun er én sender og én modtager der sender på net-op denne krypterede frekvens, men den hjælper Piet med at holde fokus på opgaven. De seneste uger har været hektiske, og søvn-

manglen har ridset dybe furer under øjnene, så han kan bruge al den fokus han kan rage til sig.

”De udvalgte er ved at gøre sig klar til transporten til Himalaya.” siger Sanjay med den typiske indiske accent. Sanjay smiler hjerteligt. Taget i betragtning at han har meldt sig frivilligt til at blive tilbage på Jorden og styre opsendelsen og Mars-missionen fra det nyligt indrettede kontrolcenter på Papeete, har han al mulig grund til ikke at smile, for om kort tid afgår envejsrejsen til Mars uden ham – ”Det er ikke så væsentligt for mig om jeg kommer med nu,” havde han sagt da Piet spurgte ham om det ikke gjorde ham noget. ”Jeg tror på at jeg vil blive genfødt som menneske, og når der engang ikke er flere mennesker tilbage her på Jorden, ender jeg jo før eller siden alligevel på Mars.”

Noget værre sludder, men Piet ville da ikke argumentere imod det, når det nu var den mest praktiske løsning for alle.

”Hvordan ser det ud med den genetiske base?” spørger Piet.

”Vi hentede alle de æg og sædceller fra nyttedyr og plantefrø vi kunne redde fra den genetiske bank på Svalbard. Det var lettere end frygtet, for jernet var ligesom løbet ned ad bjergsiden i hele området,” siger Sanjay, munter som altid.

”Løbet ned ad bjergsiden, siger du ... Jeg kobler lige Edgar ind i samtalen.” Piet vinker til Edgar om at han skal tage høretelefoner på. ”Kan du lige forklare nærmere?”

”Det så ud som om jernet for et øjeblik var blevet flydende igen og var løbet ned ad bjerget. Det har så samlet sig i en tyk kage nede ved kystlinjen,” siger Sanjay i et noget mindre muntert tonefald.

”Nogle spor der kunne pege på en årsag?” spørger Edgar.

”Ikke noget påfaldende. Jeg har ikke set det nogen andre steder,” siger Sanjay. ”Er der et problem?”

”Ikke så længe det kun sker med enkelte elementer ad gangen. Arken er i forvejen dobbeltsikret mod mekaniske fejl ... mikro-meteoritter, havarier og sådan noget ... så vi kan stadig reparere eventuelle skader undervejs. Men ...” Det lyder som om Edgar holder vejret.

”... men du har dine tvivl?” spørger Piet.

”... så længe jeg ikke kender årsagen til materialefejlen ... Tja, det kan jo være hvad som helst. Jeg har målt og analyseret det her rumstads, men jeg er på bar bund. Det opfører sig bare ikke som en almindelig legering fra Jorden. Jeg har mine teorier og det er som om ... jeg ved sgu ikke. Bare jeg havde mere tid,” siger Edgar.

”Hvis vi sender rakterne af sted tre ad gangen, med et interval på 50 minutter imellem dem. I stedet for at tage tre om dagen, så kan vi på mindre end 18 timer fragte alle ombord,” siger Sanjay. ”Så sparer vi næsten tre uger. I de tre uger kan mandskabet blive trænet i den hurtigere eksekvering. Jeg kan med det samme foretage nye beregninger. Og i mellemtiden kan dr. Hansson lave flere tests.”

”I det mindste bliver jeg så ikke forstyrret, måske kunne det gå. Jeg kunne godt tænke mig en prøve af jernet fra Svalbard” kommenterer Edgar.

Der har ikke været tid til afprøvning af det oprindelige koncept for opsendelsen. Efter Piets eget forsigtige overslag vil en ud af fem raketter aldrig nå frem på grund af de mange nye drabanter som kollisionen har sendt til Jorden. Det selvbestaldede råd er mere positivt, og regner ikke med nogen tab. Men med denne stramme tidsramme kan det muligvis blive endnu mere risikabelt, tænker Piet. På den anden side er det også risikabelt at udskyde opsendelsen i to år. ”Jeg tænker at vi må spørge rådet,” siger Piet. Han vil nødtigt selv tage en beslutning som kan have så vidtrækkende konsekvenser.

#

Der er gået tre uger siden rådet besluttede at følge Sanjays ændrede plan. Piet og Edgar sidder ved deres respektive skriveborde på arken og gransker deres papirer.

”Jeg kan stadig ikke forklare det,” siger Edgar. ”Den krystal-line struktur af legeringen før og efter den åbenbart kortvarige periode i flydende tilstand er stort set identisk, og det burde kræve en anseelig mængde energi at løsne de molekylære bindinger. Hvis jeg ikke vidste bedre ville jeg mene at energien er lagret su-

batomart, uden at påvirke atomernes egenskaber. Som om materialet på en eller anden måde er i stand til at skifte energien i molekylære bindinger til subatomare partikler og tilbage igen." Edgar holder en pause. "Og så er det også ..."

Han stirrer tomt på bordpladen.

"Jeg ved det lyder som noget sludder, men det forekommer mig at dette polymorfe jern i Arken er levende, som om det hvisker til mig på et fremmed sprog," tilføjer Edgar.

Rummets vakuum er uden lyd, og det eneste man kan høre på Arken er den støj som fartøjet selv genererer. Den statiske knitren fra energicellerne der oplades, den stille susen fra køleblæserne i computerne, og den rytmiske knirken, når de seks roterende beboelsesmoduler skiftevis varmes på solsiden og køles på skyggesiden. Tilsammen en udefinerbar baggrundsstøj, som et væsens langsomme åndedrag.

Piet ser ud af koøjet i retning af Mars. Den røde planet er ikke andet end en lille rødglødende plet på et sort bagtæppe. Sort, uendelig dybt og alligevel med en grænse i datiden, helt derude hvor deres blikke hjulpet af teleskoperne lige akkurat kan nå. Og et eller andet sted derude, i skyggen af døende stjerner, ud af mørkt stof og henfaldende materiale opstod den kugle som bragte døden for en hel planet. Han lukker øjnene og lytter, og det forekommer ham at en stemme messer en remse på en sprog han ikke forstår. "Levende?" siger Piet nærmest henkastet til sig selv. Piet ryster på hovedet.

"Undskyld. Jeg ved det er noget sludder," siger Edgar.

"Nej, jeg tror jeg forstår hvad du mener," siger Piet og ser igen på Edgar. Han sidder på sin stol med lukkede øjne og korslagte arme, og ser ud som om han tager sig en lur. Først nu opdager Piet, at Edgar er blegere end normalt. "Føler du dig OK?" spørger Piet. Bare han holder de sidste uger før start.

Edgar åbner sine øjne, der har fået en metallisk glans. "Jeg har det fint" siger han. "Faktisk bedre end i lang tid."

"Men du ser ikke helt frisk ud. Måske skulle du lade Jessica se på dig."

#

Alt forløber planmæssigt, og til Piets store overraskelse ankommer alle 60 raketter uskadt til Arken. De mange mennesker ombord støjer uafbrudt, og overdøver Arkens egne lyde som han havde vænnet sig til og var begyndt at holde af. Faktisk savner han skibets hvisken og han er overbevist om, at han var ved at lære sproget. Alle nye besætningsmedlemmer er ved at finde deres pladser, og glæden ved at være de udvalgte breder sig som en sød rus i alle Arkens kroge. Men sorgen over at efterlade så mange er også mærkbar. Skibets lægeteam med Jessica i spidsen har opbygget et netværk af samtalegrupper som man kan melde sig til, hvis sorgen og skyldfølelserne bliver for trykkende. Dem der klarer sig bedst er børnene og de mange minearbejdere. Det er også dem der støjer mest på Arken.

Der er kun tre dage til den gunstigste position for afrejsen. 71 timer og 53 minutter siger nedtællingsuret på hver eneste skærm på hele Arken. Piet sidder ved sit skrivebord og ser over på Edgars plads. Det er flere dage siden Edgar har været på deres fælles kontor. Han var i mellemtiden blevet endnu blegere, nærmest grå, men Jessica har sagt god for hans helbred, og at hans hudfarve muligvis er en virkning af det lange ophold på Arken. Edgar er den der har været længst heroppe. På den anden side havde Piet også kun været sporadisk på kontoret, der var så meget at se til siden mandskabet var ankommet.

Skærmen på Piets skrivebord påkalder sig hans opmærksomhed. En samtale på en sikret kanal. Han tager høretelefonerne på.

”Jeg ved ikke hvordan det er sket, men en undergrundsbevægelse siger at de har skaffet sig kontrollen over et krigsskib med ti termonukleare mellemdistancemissiler. Gruppen truer med at skyde Arken ned, hvis de ikke får lov at komme med. De har givet os 48 timer.” Sanjay er synligt oprørt.

Piet rykker nærmere skærmen og holder hånden om mikrofonen. ”Jeg troede, at alt det krigsmateriel der var tilbage var uskadeliggjort,” hvisker han.

”Det er de så vidt jeg ved også, og jeg ved ikke hvad det er for nogen våben de påstår de har. Jeg ved ikke engang, hvordan de

har fået fat i mig. Ingen andre end os burde have detaljer om dette projekt.”

”Det er for sindssygt. Er det et bluff?” spørger Piet.

”Jeg ved det ikke, men kan vi risikere, at de har bare et våben?” siger Sanjay.

”Men hvad vil du have vi skal gøre? Hvis de har våben er vi prisgivet. Vi har ingen mulighed at forsvare os heroppe,” hvisker Piet med sammenbidte tænder. Det er med sikkerhed en af de tilfældigt udvalgte som aldrig burde have været på listen, der ikke har kunnet holde sin kæft.

Sanjay gnider nervøst sine hænder og ser ned i bordet. Samtidig rykker han uroligt frem og tilbage på sin stol.

Så forekommer det Piet at en stemme dybt inde i ham hvisker beroligende, og efter nogle øjeblikke fatter han sig igen. ”Har du informeret Rådet?”

”Nej.”

”Så gør det. Det er på tide de bliver involveret i det lort de selv har fabrikeret.”

#

”Ingenting? Er det det de har brugt tolv timer på at finde ud af? Skal vi virkelig ikke gøre noget?” Sanjays øjne er opspilede.

”Det er rådets afgørelse,” siger Piet og griner, ”... med den begrundelse at skæbnen har villet det. Hvis du spørger mig er det rendyrket dumhed, men det havde jeg allerede forventet. Derfor har jeg lavet nye beregninger, og hvis vi kører på marginalerne kan vi allerede tage af sted om 24 timer. Jeg sender dig de nye aflyringsdata nu”

Sanjay ser på skærmen. Og ser ud til at kontrollere tallene. ”Men så har I brug for mere energi for at komme på den ændrede omløbsbane, samtidig med at I skal have energi til overs til nedbremsning når I har nået Mars’ omløbsbane.”

”Ikke hvis vi kaster noget af skroget fra os i den rigtige retning når vi har nået Mars’ omløbsbane. Det meste er jern, og en almindelig elektromagnetisk slynge vil være passende.”

”Men I har ikke nogen EM-slynge!”

”Vi har 5 måneder til at bygge én.”

”Og hvis I ikke når det?”

”Så er det skæbnen der har villet det.”

#

Højtaleranlægget på Arken skratter før Piets stemme når klart igennem: ”I den kommende time tester vi Arkens kontrolraketter. Accelerationen er lille, men jeg opfordrer alle til at holde fast i noget der er monteret til skibets skrog. Første test om 10, 9, 8, ...” Kun Mars, Sanjay Kumar og han er indviet i den nye plan. Han har stadig ikke lokaliseret Edgar, og Dr. Jessica behøver ikke at vide alt. I øvrigt stoler han ikke på hende, hun er rådformandens niece. Lige nu er det vigtigere at komme væk i tide.

”... 2, 1, tænding.” Det knirker i hele skroget da Arken manøvreres i affyringspositionen. Om godt en time er de klar til slutfasen af afrejsen.

”Papeete kalder Arken. Alt ser godt ud herfra,” skratter Sanjay Kumar. Han lyder nervøs.

Piet slår Arkens højtaleranlæg fra. ”Er der noget galt, Sanjay?”

”Jeg hørte ham,” hvisker Sanjay kun akkurat hørbart.

Ufrivilligt svarer Piet også hviskende ”Hvem?”

”Edgar. Jeg hørte tydeligt hans stemme. Han sagde: Et med Kosmos. Som om han talte med sig selv. Ved du stadig ikke hvor han er?”

”Nej, jeg har ikke set ham. Skibet er stort, han kan være mange steder, han er heller ikke direkte involveret i denne fase.”

I pausen der følger før Sanjay svarer kan Piet også svagt fornemme Edgars stemme, som om den er blevet en del af Arkens lyde.

Og med et ved han, hvor Edgar er.

”Kunne du også høre det?” hvisker Piet:

”N-ne-nej” stammer Sanjay højt, ”M-m-men jeg kan se at en række missiler netop er blevet affyret fra et sted lige i nærheden af ... Papeete.”

”Jamen, hvordan ...?”

”Jeg tror ikke det er meningen de skal nå jer. De har kurs mod os” siger Sanjay. Hans stemme er næsten en oktav højere.

”... ,” Piet har ingen ord, der kan sammenfatte alt det han vil sige.

”Det er kun et spørgsmål om sekunder. I må starte uden Ground Control,” siger han fattet som svar på det spørgsmål Piet aldrig fik stillet.

Piet ser ud ad vinduet ved sit skrivebord. Jorden ligger lige nu skråt over ham, og bevæger sig med en sekundvisers hastighed mod urets retning. I løbet af de sidste par måneder er han blevet ganske ferm til at identificere landemærker. Fijjærnes bare klipper glider nærmere. Et vejrsystem har sent regnvejrsskyer over de engang paradisiske Stillehavsøer. Et sted længere fremme helt ude mod den krumme horisont ligger Fransk Polynesien. Kun akkurat synligt, hvis man ved hvad man skal holde øje med.

”Jeg kan se dem.” Sanjays stemme er usædvanligt dæmpet.

Piet hører et klik i sine høretelefoner.

”Papeete, kan I høre mig?” En statisk knitren. ”Papeete?” Stillehed. ”Sanjay, er du der?” Piet mærker sin puls banke i halsen. Det er først om to timer, at han ville have indviet de nærmeste i kommandoen om de ændrede planer.

Men i dette øjeblik er hans tanker lige så tomme som kommunikationskanalen.

Så støjer det igen i headset’et. Først tror han, at han hører en hund der gøer eller et andet dyr. Så genkender han Sanjays stemme der griner. ”Jeg ved ikke hvad der skete, men de ramte tilsyneladende forbi. Det var som om et eller andet stillede sig i vejen.”

”Sanjay for helvede!” råber Piet.

”Ingen skader. Systemtjek siger at alle systemer fungerer perfekt. Vi er stadig good to go!”

”Det kan have været en advarsel,” siger Piet.

”Det er muligt, men hvordan kunne de ramme forbi? Jeg tjekker lige ...” Sanjay tier igen, men det er ikke et afbrud i kommunikationen. ”Det var 5 mellemdistanceraketter. Ingen nåede målet. Ifølge mine data kunne de sagtens have nået Arkens omløbsbane. Jeg har ikke hørt noget fra dem, så måske kan vi regne med, at de vil forsøge igen.”

”Hmm ...” svarer Piet, for han kan alligevel ikke stille noget op.

I stedet for at lede efter Edgar ser han ud på det evigt roterende billede af Jorden. Denne side af Jorden gør sig klar til natten, og han kan blot se omridsene af øerne. Om 10 minutter er de over Tahiti og Papeete. Hvis gruppen vil prøve igen er det tidspunktet. Hvert andet øjeblik ser han én af de nye drabanter, de små Dragon Balls som den store har efterladt i kredsløb om Jorden, rase forbi. Men kun dem der er store nok til at blive set. Dem han var bange for ville skyde en tiendedel af passageraketterne ned.

Arken er nu direkte over de vestligste øer af Fransk Polynesien og Selskabsøerne. Piet får øje på et lysglimt i nærheden af Bora Bora. Lidt efter skratter Sanjay i headset’et: ”Jeg ser noget på radaren nordvest for Papeete som flyver fandens hurtigt. Det kunne være missiler.”

”Jeg tror jeg så dem blive fyret af ved Bora Bora.” En simpel ballistisk bane. I hovedet regner Piet ud hvornår missilerne vil kunne nå Arken, og kommer frem til femten minutter.

”Det der undrer mig er, at de ved at vi har ændret starttidspunktet. Det ved kun jeg her på Jorden, du på Arken, og formentlig et par stykker på Mars,” siger Sanjay og tilføjer: ”Ikke at det gør den store forskel lige nu.”

”Måske har Mars fortrudt,” siger Piet. ”Jeg skal låne din processorkraft.”

”Hvad nu?”

”Vi er lige straks på natsiden, og det kan være vi kan tage af sted nu. Det er vores eneste chance. Det eller blive skudt ned.”

Edgar nikker og et øjeblik efter er computerne koblet sammen. Piet finder hurtigt alle data frem og beregner en ny kurs, som denne gang er så tæt på marginalerne at deres ankomst til Mars bliver tvivlsom. De skal opnå en omløbsbane som er højere og tættere på ækvator. Måske er det nok til at komme væk fra missilernes rækkevidde. Der er ingen tid til en kontrolberegning. Han sender dataene videre til navigationscomputeren. Nedtællingsuret blinker 1:24, og begynder at tælle ned.

”Det var det, Sanjay. Det bliver et kort farvel for nu, men vi holder kontakten.”

”Vi ses i det næste liv, som meget vel kan blive snart hvis undergrundsbevægelsen vil hævne sig på mig.” Sanjay smiler med en skygge af bedrøvelse og lukker forbindelsen ned.

1:11

Piet lægger headset’et på bordet og ser ud ad vinduet. Jorden ligger nu mørk og rund i den nederste del af synsfeltet. Solen når et par enkelte højtliggende skyer, der hænger som selvlysende spøgelses over den fløjlsorte skygge. De små Dragon Balls der også rammes af solens stråler er nu tydeligere at spore.

1:05

Han skal til at slutte Arkens højtaleranlæg til for at forberede mandskabet på start, da han ser et lysglimt i udkanten af synsfeltet. Så tre mere og så et sidste et par sekunder senere. Måske et uvejr på Jorden med nogle usædvanlige lyn. Han ører Sanjays stemme i headset’et og tager det på.

0:45

”Så du det?” siger Sanjay.

”Hvad?”

”Missilerne kunne ikke komme igennem bæltet af Dragon Balls. Det vil både sige at der ikke er nogen missiler efter jer, og at du havde ret med hensyn til at vi kunne risikere at miste passageraketterne.”

0:30

”Højest usædvanlig fordeling af sandsynlighed,” siger Piet, samtidig med at hovedraketterne varmer op til tænding. ”Men jeg kan ikke nå at stoppe affyringsprocessen, medmindre vi vil vente to år til næste startmulighed.”

Han slutter Arkens højtaleranlæg til: ”På grund af tekniske udfordringer er missionens start rykket til nu. Accelerationen vil være blød, men hold alligevel fast i fastmonteret skibsinventar og forbered jer på tænding af hovedraketterne. Tænding om ti, ni, otte, syv ...” Piet slår nedtællingen over på AI-stemme og holder selv fast i sit skrivebord.

Han lukker øjnene.

Hovedraketternes rasen forplanter sig som lyserød støj i hele skibet. Skroget knirker denne gang faretruende. Løse hukommelseskort og værktøj han ikke har nået at pakke væk, rutsjer fra hans

skrivebord ned på gulvet og videre mod panelerne på modsatte væg. Denne acceleration vil fortsætte den næste time.

Og midt i larmen fornemmer han stemmer der hvisker utydelige ord.

#

Hoveddrakterne er slukket, og forude venter fem måneders lydløs driven gennem rummet. Arken spiller igen sine egne lyde blandet med menneskelig flid. Rådet er som forventet rasende over den tidlige afgang, men han får en efterbevillet tilladelse, da han fortæller om missilerne og afspiller kommunikationen mellem Sanjay og ham selv. Kommunikationen mellem Arken og Jorden er stadig afbrudt.

Piet klatrer op til det centrale nav for de seks beboelsesringe, og svæver videre ind i modulerne fra den oprindelige Chris Hadfields Junction. Han kommer til den lange korridor af gamle sammenkoblede moduler der går på langs af den gamle station. I den fjerne ende af korridoren ligger den ødelagte sektion. Ved ombygningen kunne de ikke fjerne den, da den var som svejset sammen med de øvrige moduler. Sektionen var ubrugelig, og blev forsejlet allerede før Piet kom til stationen første gang. Nu er forsejlingen brudt og lugen står på klem. Han trækker sig frem mod sektionen. Et uroligt lys flakker igennem sprækken.

Piet skubber lugen op.

Edgar svæver ubevægelig midt i rummet. Det flakkende lys kommer fra et lysstofrør som stikker skråt ud af inddækningen. Han kan fornemme kulden i denne sektion. I den modsatte ende kan Piet se en massivt udseende klump. Den ligner størknet stearin, med en ujævn og klumpet overflade der skinner metallisk. Enkelte steder har den rustrøde pletter. Ud af klumpen stikker spidse metalstykker. Hovedsageligt strukturelle elementer, men også paneler og armaturer.

”Edgar?”

Intet svar. Piet trækker sig ind i rummet. Edgars hud er blevet endnu mere farveløs og skinner metallisk. Venstre ærme på hans lyseblå uniform er flået i strimler, og der er størknet blod på

strimlerne. På armen har han tydelige kradsmærker, og overfladiske ar med en grålig skorpe. Piet driver nærmere for at se ansigtet. Edgars åbne øjne er grå som huden. ”Edgar!”

Edgar stirrer på metalklumpen. ”Jeg ved hvor de er!” siger han halvt hviskende.

”Har du været her hele tiden?” spørger Piet.

Edgar drejer hovedet og stirrer på Piet med farveløse øjne. ”Jeg kan høre dem. Jeg ved hvor de er.”

Han må hellere få Edgar til infirmeriet. Piet griber hans overarm og trækker ham ud af sektionen. Edgar føles kold.

Piet lukker lugen igen. ”Jeg tror det er bedre at Jessica ser på dig igen.” Han trækker Edgar efter sig ind mod røret der fører til infirmeriet. ”Hvem var det du havde fundet?”

”Resten af den gamle besætning. De er inde i jernet,” siger Edgar og lyder begejstret.

”Mener du, at de var i sektionen da den blev ødelagt?”

”Nej, senere. De lod sig falde ind i jernet.”

Piet ryster på hovedet. Det er nok bedre de skynder sig at komme til infirmeriet.

#

”Har du en ide om hvad han fejler?” spørger Piet, mens Jessica undersøger Edgar der ligger på en bære og er fjern i blikket.

Hun træder et skridt tilbage og læner sig op ad et skab. ”Ud over en usædvanlig farveløs hud og en for lav kropstemperatur, fejler han intet. Tværtimod er han i overraskende god form, den lave temperatur taget i betragtning.”

”Du har ingen ide om hvad det kan være? Han har arbejdet meget med det polymorfe jern, som han kalder det. Jeg ved det lyder som sludder, men kan han være blevet smittet af det?”

”Ja, det er noget sludder, men det kan være at huden er blevet metalliseret med støv eller væske.” Ud af en skuffe tager Jessica en hvid papirserviet, som hun dupper med en væske hun har i skabet. ”Nogle af mine patienter heroppe er kinesiske minearbejdere. De kommer til mig fordi de mener de er usædvanligt blege, men i virkeligheden er det kulstøv efter mange års arbejde i mi-

nerne der er blevet udskilt igen.” Så gnider hun med servietten på Edgars hånd. ”Men det er ikke noget der smitter af,” siger hun og viser ham den stadig hvide papirserviet. ”Det kunne også være en jern-overdosering, men blodprøverne viser kun en lettere forhøjet hæmoglobinkoncentration, hans lever er ikke overbelastet, og hans åndedrætssystem fungerer udmærket. Men jeg er bekymret for hans absencer. Jeg vil beholde ham under observation nogle dage.”

”De er inde i jernet. De lod sig bare assimilere.” siger Edgar og stirrer ud i luften.

”Ved du, hvad han snakker om?”

”Han snakker om den tidligere besætning på Rumstationen. Alle var sporløst forsvundet.”

#

Piet tager tilbage til den ødelagte sektion og svæver ind midt i rummet. Betragter den uformelige klump metal for enden af væggen. Uformelige klumper og dråber og vildtvoksende krystaller, der i mangel på tyngdekraft har kunnet fiksere sig i de mest umulige former. Et filigran af tynde tråde og små kugler der ligner hjerneceller forbundet med synapser. Vildtvoksende dråber som en vanvittig lavalampe. Eller hårdt skårne krystaller med kanter i 90 grader. De fleste overflader er spejlblanke, andre steder anløbne med rust.

Piet rykker nærmere.

Inde i virvaret af former og flader synes han at kunne genkende menneskelige skikkelser. Han rækker sin hånd ud for at røre ved dem. Jernet er hårdt og glat, men han synes han kan fornemme en langsomt bølgende bevægelse i overfladen. Så hører han hviskende stemmer lige under Arkens lyd billede, for lavt til at kunne forstå ordene. De bølgende bevægelser bliver kraftigere, men jernets overflade er stadig hård.

Noget rører ved hans ben. Han vender sig forskrækket, og én af de skarpe krystaller gennemborer hans læg. ”Av, for helvede!”

”Det må du undskylde. Det var ikke for at forskrække dig,” siger Jessica. ”Edgar sagde du var her. Han sagde du skulle finde

dem og snakke med dem ... Jeg blev nysgerrig og kom herop.” Hun ser på Piets ben. ”Det er nok bedre vi tager ned til infirmeriet.”

#

Piet ligger på briksen. Jessica syr såret i hans læg. ”Tror du der er noget om det Edgar siger, at de er inde i metallet? Eller taler han bare i vildelse?” siger hun halvt konverserende.

”Jeg synes jeg kunne genkende menneskelige skikkelser, og lige da du kom, var det som om metallet bevægede sig. Jeg må derop igen.”

”Noget helt andet.” Jessica binder knude på sidste sting og lægger en forbindelse over såret. ”Flere af os, der ikke har insiderviden er lidt forundrede. Hvorfor startede vi rejsen så lang tid før planlagt?”

”Af sikkerhedsgrunde må det blive mellem mig og rådet.” svarer Piet.

”Nu er jeg læge ombord, og den øverste i kommandoen her-nede. Hvis det har noget med sikkerhed at gøre, så synes jeg det er vigtigt på forhånd at vide om noget uventet kan ske.” Jessicas stemme er hård.

”Kan du ikke bare spørge din onkel? Han er jo i rådet.”

”Det har intet med ham at gøre, at jeg er her. Jeg er her på grund af mine færdigheder som læge. Jeg vil ikke have noget som helst med min onkel at gøre. Jeg er træt af de rygter.” Hendes stemme hviner.

”Roligt nu!” Piet sætter sig op og trækker sit bukseben ned. ”Egentlig har du ret.” Han ser sig til alle sider. Igennem glasdøren til hendes kontor kan han se at den eneste patient i det i øvrigt tomme sengeafsnit er Edgar. ”Lige før start fik vi en trussel. En undergrundsbevægelse truede med at skyde Arken ned, hvis vi ikke tog dem med.”

”Det er jo vanvittigt!”

”Rådet ville ikke gøre noget. Hvis det var meningen at vi skulle skydes ned, var det vores skæbne.”

”Det er jo lige så vanvittigt!”

”Sanjay Kumar fra Ground Control i Papeete og jeg besluttede derfor at fremskynde starten, og de eneste andre vi har informeret er Mars,” siger Piet.

”Har I hørt noget fra undergrundsbevægelsen? De må jo have lagt mærke til, at vi er taget af sted.”

Piet overvejer om han skal fortælle hende resten. Faktisk ved han heller ikke hvad der er sket med Sanjay, for kommunikationen med Jorden har været afbrudt siden deres start. Han beslutter sig for at hun ved nok for nu. ”Nej. Vi har ikke hørt mere.”

#

Arbejdet med acceleratorerne skrider fremad. Det får folk på andre tanker, og de får slet ikke brug for de pseudoopgaver som Sanjay og Piet havde udviklet for at holde folk beskæftiget. Ulempen er at hæren af konstruktionsrobotter tærer på energireserverne, og forbruget af fødevarer og vand er alt for højt, så vandgenvindingsautomaterne ikke kan følge med. Det første de sparer på er personlig pleje, så nu lugter Arken meget menneskelig. Piet har dog vænnet sig til lugten, og synes ligefrem at nogle mennesker lugter bedre end andre. Jessica, for eksempel, lugter meget bedre end resten af skibet: en sødlig, svagt prikkende lugt, der pirrer hans sanser. Han ved ikke om det er af sympati for hende. Måske de første mennesker i hulerne på jorden oplevede samme sammenfald mellem lugt og sympati?

Alle på Arken er blevet informeret om hændelsen med undergrundsbevægelsen, og at man ikke vidste hvem der havde informeret hvem. Rådet formodede at åbenhed kunne forebygge sabotage, idet flere så ville være opmærksomme på sabotage- og attentatforsøg.

Piet står i messen som har vinduer ud mod solsiden. Han kan se både Jorden og Månen når han dækker med hånden for solen. Som to lysende segl — en stor og en lille. Jorden har cirka samme størrelse som Solen set fra deres position på den elliptiske bane mellem Jorden og Mars.

Edgar ligger stadig til observation. Han er blevet mere nærværende, men han har stadig perioder med absencer. Jessica har fast-

slået at det ikke er nogen biologisk, bakteriel eller viral sygdom, eller andet smitsomt. Han har hjulpet med designet af accelerato-
rerne så godt han kunne, men er ikke direkte involveret i projektet
på grund af sin tilstand.

Hans assistent Wang kommer løbende. ”Du får opkald fra
Jord,” råber han begejstret. Det er nok begejstringen der lader
ham glemme sprogbevægelsen. Selvom det er en glædelig nyhed
at de igen har kontakt med Jorden, er Piet blevet svært at begej-
stre. Lige siden han var oppe i den ødelagte sektion. Uafbrudt hør-
rer han stemmer lige under det forståelige niveau. Han har fået
nogen piller imod det fra Jessica.

Han følger med Wang ned til kontrolcentret. Sanjays ansigt
stråler fra en storskærm. ”Hallo Arken — vi troede for en stund at
vi havde tabt jer! Vi har ikke modtaget nogen meddelelser i lang
tid.” siger han pludselig.

”Godt også at høre fra jer. Hvordan går det?” svarer Piet. San-
jay stirrer fra storskærmen som om han intet har hørt. Så husker
Piet på, at de må være mindst 10 millioner km fra Jorden, så for-
sinkelsen må være omkring et minut.

Så begynder Sanjay pludselig igen at tale: ”Forsinkelsen er for
stor til høflig smalltalk, så vi må hellere komme til sagen. Jeg
sender selvfølgelig en udførlig digital rapport med alle detaljer,
lige nu giver jeg bare et overblik.

Undergrundsbevægelsen er ikke mere. Deres skib eksplode-
rede formentlig i en fejltænding af et missil der tændte brændstof-
fet i resten af deres missiler. Vi har søgt efter overlevende, men
alle synes at være omkommet. Vi ved derfor ikke hvor de havde
fået deres informationer fra.

Og så den gode nyhed. Det lader til at Jorden er ved at genop-
rette sig selv. I løbet af den seneste måned meldes der om flere og
flere områder på Jorden, hvor naturen igen har fundet fodfæste.
Og jernet forsvinder lige så langsomt, men vi ved ikke hvor det
forsvinder hen. Der er også færre luftbårne jernpartikler. Hvor
utroligt det end lyder vender atmosfæren tilbage. Det er som om
jernet der nu opløses frigiver luften der manglede. Vi håber det
bedste, for i takt med at jernskorpen og partiklerne i luften for-

svinder, er der mindre refleksion af sollys og temperaturen vil forhåbentligt stige igen, men det vil muligvis tage mange år.”

Mens Sanjay fortsætter med at tale, begynder Piets opmærksomhed at vandre og han bliver fjern i blikket. Han tænker om han skal fortælle om de stemmer han og Edgar hører. Billedet af den ødelagte sektion dukker op i hans tanker. Han ser de syv besætningsmedlemmer som frosset fast i is inde i den store klump jern. De stirrer på ham med tomme øjne. Taler til ham i tankerne. Klumpen begynder at røre på sig og former sig til en kugle med en spejlblank metallisk overflade. Han nærmer sig og rækker ud efter den. Griber ind i kuglen og forsøger at trække dem ud. Nogen tager fat i hans arm, og trækker ham tilbage og væk fra kuglen.

Wang står ved siden af ham og rusker ham i armen. ”Skal vi ikke svare?”

Piet ser forvirret på ham, men fatter sig efter nogle sekunder og afleverer en mundtlig rapport til Ground Control. Derefter går han til infirmeriet.

”Og du tror virkelig ikke det er noget biologisk? Noget smitsomt?”

”Det er jeg helt sikker på!” svarer Jessica. ”Hvorfor spørger du?”

”Lige før i kontrolcentret, havde jeg en absence — ligesom Edgar. Jeg ved ikke hvor længe jeg var væk, men da jeg kom til mig selv igen var jeg helt desorienteret. Jeg havde jo stukket mig på jernet. Hvad nu hvis der er en sygdom i jernet?”

”Sådan noget har jeg aldrig hørt om, men jeg kan da undersøge dig,” siger hun og tjekker også hans blodtryk og puls. Lyser ham i øjnene, kigger i ørene og halsen. Mærker på lymfeknuder. Undersøger arret. ”Umiddelbart er der ikke noget at se. Arret er helet godt. Jeg tager også en blodprøve, men jeg tror ikke det vil vise noget. Lige så lidt som hos Edgar. Umiddelbart kender jeg ikke til nogen mekanismer der kan fremkalde den slags symptomer, eller sygdomme der kan blive overført fra metal til mennesker for den sags skyld. Det er umuligt.”

”Kender du jernets egenskaber?”

”Jeg har hørt om dem, men ikke helt forstået det — jeg er læge og ikke metallurg. Jeg ved det er flydende indtil man giver det et chok af en slags. Er det rigtig?”

”Det er helt rigtigt,” siger Piet. ”Men den egenskab med at være superafkølet og stadig flydende, kan den muligvis have en virkning når et menneske kommer i berøring med det?”

”Tja. Det kunne det såmænd godt, men jeg har aldrig hørt om fortilfælde.”

”Du har heller aldrig hørt om superafkølet jern før nu.”

#

Mars svarer stadig ikke.

Arken er godt halvvejs. Lige siden de tog af sted fra Jorden har de ikke kunnet etablere kontakt med Mars-stationen. Der er en stabil bærebølge for signalet fra Mars, men de sender bare ikke noget indhold. Piet forbereder en ny meddelelse. Denne gang inkluderer han den seneste meddelelse fra Jorden, om at betingelserne for liv er blevet bedre. Mere ved han ikke, for forbindelsen til jorden er igen forstyrret, lige siden Sanjay fortalte om at jernet var begyndt at trække sig tilbage.

Piet ser på sine hænder. De er blege. Som om de er overtrukket med en farveløs hinde. Fingrene føles som smurt ind i olie eller en håndcreme. Han lugter til dem og sanser en metallisk odør. Igen tænker han på Edgar der stadig ligger til observation. Selvom han tilsyneladende ikke fejler noget, er hans tilstand blevet mere ekstrem. Hans hud ser metallisk ud og hans absence er blevet konstant. Han er ikke bevidstløs, bare fjern. Jessica indrømmer nu, at han muligvis er blevet smittet med et ukendt patogen. Piet føler sig på en eller anden måde forbundet med Edgar, noget han henfører til sit uheld med jernet. Jessica mener derimod at det er indbildning.

Og så er der stemmerne.

Piet lukker sine øjne og lytter ud i Arken. Denne gang er stemmerne mindre tydelige. Nogle gange er det lige før han forstår hvad de siger, men for det meste er det bare en mumlen ligesom nu.

Han er igen i den ødelagte sektion. Han svæver midt i modulet og ser på den uformelige klump jern. Overfladen bølger, og i midten former sig en pulserende kugle med protuberanser som solens. Kuglen vokser og har stadig større udbrud der kaster fangarme ud som en brandmand på jagt. Han vikles ind i fangtrådene. Kuglen smyger sig omkring ham, og metallets kulde lammer ham da han trækkes ind i kuglen. Inde i kuglen ser han et hav af skikkelser. Nogle få ligner mennesker, de fleste dyr af forskellig slags. Et mylder af væsner der alle rækker ud efter ham. Venlige og imødekommende. Han er ikke bange. Et lys et sted i periferien fanger hans opmærksomhed. Han ser på det og fikserer sit blik på en række uforståelige tal og symboler som han ved repræsenterer noget væsentligt, noget vigtigt, men han har tabt nøglen og husker intet konkret, kun en følelse af fællesskab med væsnerne inde i kuglen.

Skibets lyde vender tilbage. Han befinder sig i et rum med et bord og en stol og en masse apparater, som til at begynde med forekommer ham fremmed. Er han ved at udvikle samme symptomer som Edgar?

Så tikker der en meddelelse ind fra Mars: ”Så tag tilbage til Jorden. Vi har ikke plads til jer.” Piet er på en besynderlig måde ligeglad med marsboernes besked, for hvad vil Mars kunne stille op, når de banker på døren? De blev sendt derop for at forberede menneskets erobring af verdensrummet. Derfor er det også deres pligt at være med til koloniseringen. Han er i tvivl om hvorvidt han skal dele beskeden fra Mars med Arken, for andet er vigtigere. Han går ned til infirmeriet for at høre Edgars mening, hvis han overhovedet er åndeligt til stede.

Edgar er der ikke, til gengæld er infirmeriet meget livligt. Alle sengepladser er optaget, og folk står i kø til en konsultation hos en læge. Han skal til at gå da Jessica kalder ham til sig. Folk brokker sig højlydt.

”Muligvis havde du ret,” siger Jessica. Mens hun ser på Piet, forandrer hendes ansigtsudtryk sig langsomt fra bekymret til forfærdet. ”Hvad er der med dig?”

”Jeg mærker ikke noget,” svarer Piet. ”Jeg har det faktisk udmærket. Bortset fra at jeg ret tit taber tråden ... Jeg er helt væk,

og når jeg kommer tilbage tager det lidt tid inden jeg ved, hvad jeg var i gang med.”

”Jeg tænker at det kan være noget i luften, for mange af de her nye patienter har ikke arbejdet med metallet,” siger Jessica.

Piet snuser i luften. Lugten minder om blod. Det er første gang han lægger mærke til det. Men så slår det ham at han heller ikke kan lugte Jessica mere. ”Kan du lugte noget?”

”Ja, her stinker af sved og hvad ved jeg.”

”Hmm.” Piet snuser nu til Jessica. Han kan svagt fornemme en prikken i næsen, som hurtigt bliver overdøvet af en metallisk hårdhed. ”Jeg kan ikke lugte andet end en dunst af jern,” siger Piet.

Jessica tager en ørekikkert fra lommen i sin kittel og stikker den i hans næse.

”Er den ikke beregnet til øret?” spørger Piet nasalt.

”Et otoskop er til begge dele,” siger Jessica fraværende og stikker den i det andet næsebor. ”Hmm ... Det ser ud som en metallisk belægning i din næse, men ...” Hun ser ham i øjnene og blinker med lygten fra kikkerten. Tager pulsen. Lytter med et stetoskop til hjertet og lungerne. ”... du lader ikke til at have fysiologiske mén af den grund. Samme symptomer som de fleste herinde. Jeg tager for en sikkerheds skyld en blodprøve.” Hun henter en kanyle.

”Hvor er Edgar?” spørger Piet, mens hun stikker kanylen ind i en tydeligt aftegnet blålig vene.

Hun løfter sit blik og ser sig om i lokalet. ”Besynderligt,” siger hun. ”Han var her for lidt siden. I den briks derovre, hvor drengen ligger.” Hun peger i retningen hvor Piet også tidligere havde set Edgar. Nu ligger der en dreng med sølvglinsende ansigt og stirrer op i loftet.

For sit indre blik ser han Edgar svæve i den ødelagte sektion med jernklumpen. ”Jeg tror jeg ved hvor han er.” Piet står op fra briksen og Jessica giver ham en hånd. Han lægger mærke til, at hun har grå plamager i ansigtet og på underarmene. Han holder hendes hånd en smule længere, mens han lægger sit ansigt i dystre folder. Nok til at Jessica bemærker det og nikker bekræftende.

”Jeg må hente Edgar, inden ...” Piets sidste ord fordamper i en dis af ufærdige tanker.

#

Piet begiver sig fraværende op mod den ødelagte sektion. Tankerne han gør sig føles fremmede og som ufærdige skitser. Han tænker over lysets langsomhed og at alt hvad han ser, kommer fra en fortid, at han er nutidens spids og derfor den der er nærmest fremtiden. Og han indser at hans fremtid er knyttet til den stump Dragon Ball hans rumskib slæber med sig på vej til Mars. At alles fremtid vil slutte der. Rumskibet var hans drøm, vokset ud af ønsket om at flygte fra deres døende Jord. Nu er Jorddødens årsag blevet hans nye mål og begyndelse. Han fornemmer jernet række ud og give ham tanker, der med iskolde søm fikserer flyvske ideer til endegyldige sandheder. Ude i periferien af hans tanker hvisker jernet en historie. En milliarder år gammel fortælling om en begivenhedsløs rejse gennem tomhed, afbrudt af berigende oplevelser og forbigående katastrofer med supernovaer og kolliderende galakser. Om tusindvis af civilisationers samlede viden akkumuleret i dens metalliske krop. Endeløs viden fastholdt i komplekse molekyler, kvanter og subatomare partikler. Tilsammen et galaktisk arkiv over universets historie. En ark for kosmisk visdom forsejlet i en kugle af jern. Den er, lige som Piet, tidens spydspids og bærer på en uigenkaldelig fortid og uafvendelig fremtid.

En fremtid han vil blive del af.

Og fremtiden er allerede alle vegne, for hans rumskib, hans Ark, er lavet af jernet.

Han svæver foran jernklumpen i den ødelagte sektion. Den forkommer ham større og rundere end sidst han så den. Han betragter klumpen, og fornemmer at klumpen også iagttager ham. Han kan endda se sig selv udefra som klumpen ville se ham. Er det et ansigt han ser lige foran sig i jernets ujævne overflade? Et indesluttet menneske bevaret for eftertiden, som en flue i et stykke rav.

Da det intergalaktiske objekt blev opdaget for et halvt århundrede siden, blev det klassificeret som harmløst. Og det ser stadig

harmløst ud set med Piets øjne. Så frygtindgydende tanken om, at jorden var blevet indhyllet i jern, engang havde forekommet ham, så imødekommende er fornemmelsen af engang at blive del af denne ældgamle civilisationssluger.

Det metalliserede ansigt forekommer ham bekendt.

Edgar.

Og i samme nu han genkender ansigtet, fornemmer han Edgar i sin nærhed. Ikke i klumpen foran ham, men som venlig eksistens omkring ham.

Sammen med tusinde andre eksistenser.

Millioner.

Millionarder.

Eller bare én.

Det går op for ham at kuglen ikke er en løbsk jernasteroide der har hærget galaksen i milliarder af år. Heller ikke et interplanetarisk fartøj med rumvæsener der vil plyndre jorden for ressourcer, eller en gud på stuegang. I virkeligheden er den en videnskabelig sonde på ekspedition gennem galaksen, for at samle viden og prøver, som den arkiverer i det sofistikerede datalager af kvanter i sin molekylære struktur. For at katalogisere alle data om rummet i en struktureret database og ekstrapolere det hele til en samlet teori om alting. Et interstellart bibliotek. Et autonomt væsen med bare et formål: At samle ny viden og prøver, og lære at forstå fremmede civilisationer og universets opbygning. Og i takt med at dens database og prøvecatalog voksede, forøgede den sin masse med metaller fra forbipasserende asteroider og kometer.

Piet fornemmer de enorme mængder data og prøver den har samlet. Blandt prøverne er den ånd af intelligent liv fra fjerne planeter som har sluttet sig til den. Og omfanget af dens samlede visdom er som en uigennemtrængelig urskov, hvor hver træstamme udgør en kategori, grenene er underkategorier, kvistene er begreber og hvert eneste blad er en ord- eller sammenhængsforklaring. Og urskoven trænger ind i ham som var han morgendis.

Han forstår nu, at det ikke var med overlæg at Jorden blev ødelagt, men et uheld kuglen siden prøvede at rette op på. En ulykke der skete fordi den er gammel, og for lang tid siden har

mistet kontakten med den civilisation der har skabt den. Derfor vil den snart afslutte sin mission.

Piet kender dens nye mål.

Uden at være bevidst om det, har Piet bevæget sig mod udsigtsplatformen i bagenden af rumskibet. Jessica er der også og en halv snes andre besætningsmedlemmer, der alle med metalliske grå øjne stirrer mod rummet de forlader. Han fornemmer deres tanker ligesom de fornemmer hans. Der er ikke længere kun et ham og et dem, for et sted indenfor og udenfor hans krop fornemmer han et fællesskab med hele besætningen.

Og hele Arken.

#

Alle som en fornemmer de at radioforbindelsen til jorden er genetableret, og i fællesskab modtager de opkaldet fra Jorden. ”Vi har ikke hørt fra jer i månedsvis, hvilket nok skyldes det vi har været vidne til her på Jorden.” Sanjays stemme høres klart i hele rumskibet. Han er hørbart glad: ”Hele jernsvøbet er opløst. Nej, det er ikke bare opløst, det er steget til vejrs. I løbet af en flere minutter lang rystelse af hele Jorden, forsvandt jernet bogstaveligt talt ud i den blå luft. Temperaturen steg mærkbart i minutterne efter, og ...,” de kan høre ham synke snot og tårer, ”... det begyndte at regne.” Sanjay pudser sin næse og hulker. ”Det er en naturvidenskabelig umulighed og strider mod al fornuft og fysiske love, jeg ved det, men det er, hvad der er sket.”

En film som blev sendt med Sanjays rapport, afspilles på alles nethinder, selvom det kun er officeren på kommandobroen der ser den. Første klip er fra en af de store sletter, der har været overtrukket med jernet. Små kugler drypper først rustrøde, siden gråligt polerede opad, som var det en negativ metalregn. Næste klip viser den bare, tørre jord med afsvedne og forkullede rester af vegetationen. Sidste klip viser regn og lysegrønne blade der spirer i det sorte mudder.

”Selvom Arken fik alle fungerende kloningsstationer med, så I kan klone dyrene når Mars’ terra-forming er gennemført, har vores bio-ingeniører her på Jorden fundet en metode, så de ved

hjælp af et ombygget dialyseapparat, en vejrballon og syntetisk blod kan fremstille en fungerende kunstig uterus. Og det første hold kaniner er blevet født.”

Ordene siver ind, men efterlader ikke noget indtryk hos dem. De er ikke mere fra Jorden, og heller ikke de nye beboere på Mars. De er Arken og på vej ud i universet. De vil eksistere fremover indtil rum og tid opløser sig. Der i det fjerne kommer kuglen. Den vil indhente og assimilere Arken. Optage dem som nye medlemmer i den kollektive bevidsthed uden navn. Den gode nyhed om jordens og menneskehedens skæbne er for dem som et støvkorn i evigheden.

Sanjays stemme fortsætter ufortrødent: ”Og så var der også mirakler. Da jernskorpen havde trukket sig tilbage i et område i udkanten af London, kom en lille flok skoleelever til overfladen. Selvfølgelig var de nu granvoksne mænd og kvinder samt to nyfødte spædbørn. De havde overlevet i en varmekælder i en offentlig badeanstalt på dåsemad, pulvermælk og vand fra en swimmingpool. I over 14 år. Hvis I på nogen måde kan ændre jeres kurs, så ...” Stemmen bliver afbrudt af statisk knitren. Efter nogle sekunder forsvinder også den knitren.

De ved hvad han ville sige.

De kan fornemme kuglen helt tæt på nu. Den er ingen trussel. Den er en fortabt ånd der vender hjem. Transformationen af Arken er næsten komplet. Kun enkelte individer fornemmer en forskel mellem ”jeg” og ”dem”. Og da Arken krøller sig sammen for at forene sig med kuglen mærker de ikke hvordan luften siver ud og deres molekyler bliver optaget i kuglens struktur.

Radiokommunikationen med Mars og Jorden er genetableret. Det er kuglen selv der opfanger signalet. Så uendelig ligegyldigt og forbigående. Opkaldet forbliver ubesvaret. Der er trangt i kuglen. Alle de nye erfaringer. Kuglen driver forbi Mars ud mod asteroidebæltet. Her er der jern nok, så der bliver plads til flere erfaringer og nye ekspeditioner. Nu kredser den om solen. Samler flere data. Iagttager Mars og Jorden. Følger deres udvikling og deres ekspansion ud i rummet til andre planeter og solsystemer, som den har set så mange gange før. Kommunikerer lejlighedsvis med Jorden og Mars når de har noget interessant at spørge om.

Kuglens blik er altid rettet mod fortiden, og i alle retninger den ser, ender blikket ved det samme sted: Begyndelsen af rum og tid. Fra den centrale stjerne i solsystemet, bruger den tyngdebølgen til at drive videre. Den udvælger sig et nyt mål kun få hundrede lysår borte, hvor ingen endnu har været.